No. 897 Zaterdag 9 Maart 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 8 Maart.

ONBETROUWBARE STATISTIEK.

Een der meest geliefkoosde argumenten, die door de vijanden der Kerk worden gebezigd om de volksmassa voor hun denkbeelden te winnen, is wel voorzeker het afgeven op hetgeen men gelieft te noemen haar stoffelijken rijkdom. In alle toonaarden kan men het vernemen den ganschen loop bijna van haar geschiedenis door. Nu eens met de schampere vraag, of dáár nu het woord van den Stichter des Christendoms zijn vervulling vindt: "Mijn Rijk is niet van deze wereld", dan weder met een "wetenschappelijk", gedocumenteerd vertoog dat het algemeen belang geschaad wordt door de aanzienlijke rijkdommen, die in "de doode hand" worden opeengehoopt, een ander maal eindelijk met een brutaal beroep op laagste hartstochten der menigte, op haar begeerlijkheid in den minst verfijnden vorm om ook eens, hoe dan ook, te kunnen genieten van datgene, waaraan anderen, naar haar gezegd wordt, zich reeds zoolang hebben te goed gedaan. De „geestigheden" ten aanzien van den kerkelijken eigendom komen in sommige kringen bijna niet van de lucht en wij weten bij ervaring hoe de vrome ergernis van sommigen herhaaldelijk heette gewekt door het bedrag van schenkingen en erflatingen, nu en dan door de dagbladen met meerdere of mindere juistheid vermeld als ten bate van kerkelijke doeleinden gemaakt.

De jongste maatregel der fransche regeering om, door een wet op de vereenigingen, de geestelijke Congregatiën in Frankrijk te treffen, zou niet volmaakt zijn, indien zij niet vergezeld ging van een betoog, dat, gelijk wij boven aanmerkten, in de oogen van het groote publiek altijd zijn aantrekkelijkheid schijnt te behouden, indien er niet als memorie van toelichting eene becijfering mee gepaard ging omtrent het vermogen der bedoelde Congregatiën, die, naar men te verstaan gaf, zouden beschikken over fabelachtige rijkdommen. Niet minder dan duizend millioen (een milliard) francs zou de waarde bedragen enkel van haar onroerende goederen. Zoo verzekerde men in de pers, in de clubvergaderingen, in de meetings, waar *Stimmung* viel te maken ten gunste van het regeeringsvoorstel. En ten overvloede heeft thans de Regeering zelve blijkbaar aan de haar vriendschappelijk gezinde bladen een berekening doen toekomen, die het bovengenoemde cijfer alleszins rechtvaardigt en aantoont, hoe een door Frankrijk heen gesteld onderzoek van overheidswege als resultaat opleverde, dat werkelijk de gezamenlijke oppervlakte, als eigendom van Congregatiën in Frankrijk aangemerkt, 48,800 hectaren bedraagt, met een waarde van 1,060,530,530 francs.

Wat hebben wij u gezegd? — juichen nu de vrienden van Waldeck Rousseau en Millerand: — ziet ge wel dat de Congregatiën onder een mom van heiligheid en deugd, eigenlijk niet anders zijn dan reusachtige instellingen van geldmakerij? Begrijpt ge 't nu, waarom wij in wezenlijke belangstelling voor de toekomst van Frankrijk er op aan moesten dringen dat dergelijke bloedzuigers buiten de wet worden gesteld en zoo mogelijk gebannen buiten Frankrijk?......

Curieus genoeg — 't zij ter loops — hebben reeds eenige katholieke bladen naast het totaalcijfer van het *bezit* de officieële regeeringsopgave gelegd van de *bezitters* en kwamen aan de hand van beide gegevens tot het resultaat, dat het vermoedelijk inkomen uit het beruchte milliard, gesteld ook al dat het in zijn geheel door de gezamenlijke bezitters kon worden gebezigd tot eigen gebruik, niet meer bedragen zou dan een *kleine schelling* (zegge: 30 cent nederlandsche munt) *per dag* voor ieder. Terecht heeft men daarbij de opmerking gemaakt dat dit nu juist geen tractement mag heeten om er jaloersch op te worden!......

Dan, nog veel sprekender bewijzen zijn er aan te voeren tegen de bewering als zou de becijfering omtrent het vermogen der Congregatiën in Frankrijk ook maar een schijn van gegronde reden opleveren ter rechtvaardiging van de geniepige politiek der Regeering. Immers vooreerst heeft men in het oog te houden dat van de boven aangegeven ruim 48,000 hectaren, er niet minder dan 7,640 worden vermeld — niet als „*eigendom* van" maar louter — als "ingenomen door" Congregatiën. Het verschil springt te duidelijk in 't oog, dan dat we er op behoeven aan te dringen. En voorts prijkten onder de 48,000 hectaren nog een 14,392-tal, omtrent welke de Regeering zelve verklaart nog niet tot een volkomen duidelijk besluit gerechtigd te zijn of ze als Congregatie-goederen, ja dan neen, vallen aan te merken.

Ten gevolge dezer dubbele...... vergissing, moet volgens de eigen schatting der Regeeringsopgave het fameuze milliard al reeds worden verminderd met 400 millioenen. Geen kleinigheid inderdaad!

Waarbij men tevens in het oog moet houden den bijzonderen *aard* der goederen, die op naam der Congregatiën staan. Wat sommige dier goederen betreft is die aard geen andere dan eigen is aan het eigendom van wien ook. *Land*eigendom in den gewonen zin van het woord heeft dezelfde waarde, om 't even of een bosch, een weiland, een stuk teelgrond, een bouwterrein toebehoort aan een Congregatie, of aan een particulier. Maar zoo is het niet met elk gebouwd eigendom. Zoo is het niet, durven wij zeggen, met verreweg de meeste eigendommen, die aan de congregatiën een roep bezorgden van rijkdom, als in geenen deele is gerechtvaardigd.

Wat zijn de meeste onroerende goederen die op naam dier Congregatiën staan? — Kerkgebouwen, kapellen, colleges voor de opvoeding der jeugd, schoollokalen of inrichtingen tot verpleging van zieken, van ouden van dagen, van verlaten kinderen, enz. enz., die natuurlijk wel schatten gekost kunnen hebben, maar dáárom nog volstrekt geen waarde bezitten in verhouding met de gelden daaraan ten koste gelegd. Gebouwen, die voor de eigenaars in zóóver ten eenemale *waardeloos* kunnen heeten, als zij dien eigenaars *volstrekt geen stoffelijke baten* voor hun zelven kunnen opleveren. Eigendommen derhalve, die wel op een lijst van goederen als aan een of andere Congregatie behoorend kunnen paradeeren; maar waarvan het schandelijk onrecht zou moeten heeten te beweren, dat zij gelijkstaan met elk ander naar de intrinsieke waarde geschat huis. — Dat de fransche Regeering bij de door haar verstrekte informatie over deze eigenaardigheid der Congregatie-eigendommen heengleed, drukt o. i. op haar werk een stempel van luchthartigheid, — zoo niet van onoprechtheid en bewuste oneerlijkheid.

En eindelijk, zou men ook, toen men door bovenstaande opgaven de straat tegen de Congregatiën meende te mogen aanhitsen, niet eens hebben kunnen melding maken van de besparing, welke het staats- of gemeentebudget aanwijst *als gevolg* van den arbeid der Congregatiën? Besparing van kosten voor onderwijs, voor zieken- en armenzorg, voor weezen-verpleging, voor zoo menig ander doeleinde, waaraan de duizenden en duizenden religieuzen van beider kunne belangeloos hun krachten wijden?—

En zou de regeering, zou ook de

Feuilleton.

WEERGEVONDEN.

Onder een breedgetakten lindeboom in den tuin van het hospitaal der kleine middel-duitsche stad H. zat op een warmen herfstdag van het jaar 1870 een jong fransch soldaat met fijn, bleek gelaat en donkere, droomerige oogen.

Het was stil om hem heen, alleen een zachte wind ruischte door de bladeren, en van verre klonk zacht klokkengelui. Hij had de oogen gesloten, maar hij sliep niet; langzaam ontglipte een traan aan zijn oog en rolde over zijn wangen.

Charles Bédeau was op het slagveld van Wörth onder de fransche artilleristen door de duitsche Johanniters met een zware wonde opgenomen. Men had den jongen man eerst in de ambulance, later naar het hospitaal gebracht, waar men door een gewaagde operatie zijn leven had gered. Nu was de gewonde aan de beterhand en zou binnenkort het toevluchtsoord verlaten, waar hij een tweede tehuis gevonden had. Dit dankte hij voor een groot deel aan de opofferende zorgen van een pleegzuster. Haar naam was Helene Marfeld; de dokters noemden haar mevrouw Marfeld, de zieken zeiden eenvoudig „onze goede fee."

Ongemerkt was zij den mijmerenden jongen man genaderd. Zij was een dame van voornaam uiterlijk, veertig jaar oud en zeer rijk. Maar zij was ongelukkig, ze was alleen op de wereld, sinds lang had zij haar man verloren. Op haar gelaat lag naast een uitdrukking van zachtmoedigheid, die van een groote smart, die zich in de oogen weerspiegelde.

Een oogenblik stond mevrouw Helene achter den jongeling, daarna trok zij langzaam de hand van zijn gelaat.

„Gij zijt zoo treurig, mijn zoon," zei ze met haar zachte stem. „Dat doet mij pijn......Is dan deze mooie herfstdag geschikt, om droevige gedachten in uw geheugen terug te roepen? Betamen die wel voor een jongeling, wien Gods hand bijna als door een wonder het leven heeft gespaard?

De dame sprak met den jongen franschen soldaat duitsch. In zijn koortsijlingen had Charles meest in het duitsch en opmerkelijk in het dialect van den Elzas gesproken. Zooals hij den dokter had verteld, had hij die taal in het ouderlijke huis geleerd. Over zijn afkomst had hij zich tot nu toe bijna niet uitgelaten; zijn papieren duidden alleen aan dat hij Charles Bédeau heette en uit Parijs afkomstig was. De jonge soldaat was tot nu toe te zwak geweest om nadere bijzonderheden over zijn afkomst te kunnen meedeelen.

De droeve trek, die om den mond van den genezende speelde, verdween aanstonds, toen hij mevrouw Helene herkende, en maakte plaats voor een vriendelijk glimlachje.

„Wees niet boos op mij, mevrouw," zei hij op innigen toon, „ik ben niet ondankbaar. Ik wil het bekennen," voegde hij er zachter bij, „mijn tranen golden u."

„Mij?" Als een moeder legde mevrouw Helene haar blanke hand op het hoofd van den jongeling; daarna ging zij naast hem zitten.

„Laat hooren, mijn zoon, wat gij op het hart hebt; gij zijt mij een verklaring schuldig."

„Toen u voor de eerste maal aan mijn ziekbed trad, herkende ik u niet, maar ik voelde uw zachte hand, die mijn brandend voorhoofd verkoelde. En toen ik voor het eerst half wakker, half in koorts ijlend u aanschouwde, was ik blij en tegelijk treurig, want ik gevoelde, dat een engel was gekomen om mij te redden, maar ik las in de zachte oogen, dat u zelf een groot leed kwelde. Later vernam ik, dat ik mij niet vergist had, al kon mij ook niemand nadere uitkomst geven. Ik wist alleen, dat de rijke vrouw, die mij zoo liefderijk verpleegde, weduwe, kinderloos en alleen op de wereld was. Wel hadden duizend harten haar lief, wel prezen duizend tongen haar naam, want allen, die haar verpleging hadden ondervonden, moesten haar liefhebben, maar toch was het, alsof zij alleen op de wereld was, alleen overal goed doende, maar zelf in stil lijden wegkwijnend."

Bijna verschrikt trad mevrouw Helene achteruit.

„Hoe is het mogelijk, dat gij dat alles op mijn gelaat hebt kunnen lezen?" fluisterde zij zachtjes. „Maar ook ik wil het bekennen," vervolgde zij luider, „ook ik meende dat op uw gelaat te lezen. Door een onzichtbare macht voelde ik mij steeds bijzonder tot u aangetrokken. Doch waarom treurt gij? Gij zijt jong, u wacht nog een lange en wellicht gelukkige toekomst, een vaderland

meest verwoede tegenstander van de „rijke” Congregatiën, wel durven beweren, dat van de aan haar toegeschreven millioenen veel in de handen van "het volk" terecht zou komen, indien een confiscatie op groote schaal de kroon kwam zetten op het werk van ongerechtigheid, dat reeds zooveel jaren achtereen wordt verricht?

Wij meenen dat veeleer het tegendeel 't geval zou blijken en dat — indien men zoo aan den heilrijken arbeid van de religieuzen in Frankrijk op geweldadige wijze een eind kon maken, de sociale misstanden er eerst voor goed zich zouden openbaren op een wijze, die het volk hartelijk naar de nu zoozeer gesmade religieuzen zou doen terug verlangen.

Den Haag op 7 Februari.

Het was negen uur ongeveer. Ik kwam den kant der Witte Brug langs 't kanaal. De zon stond nog niet hoog over 't water boven de boomen aan den overkant en vaagde de laatste ochtendnevels weg. De wegen waren gehard door de nachtvorst; het beloofde te worden een winterdag zóó schoon als wij er misschien gedurende dit koude jaargetijde geen gehad hebben.

Door de Javastraat ging ik de stad in: overal reeds volop drukte en beweging. Duizenden bij duizenden, allen 't Oranje op de borst, begaven zich naar de straten waarlangs straks de bruidsstoet zou komen. Reeds te zes uur hadden voor 't paleis in 't Noordeinde nieuwsgierigen zich een plaats gezocht en om half acht was daar in de buurt geen plekje meer te vinden. Steeds groeide de menigte aan, ten slotte overal langs den weg vormende een dichte menschenhaag.

Reeds tijdig gingen zich vullen de tribunes op verschillende plaatsen opgeslagen en vormden zich groepjes menschen achter de vensters, dikwerf voor fabelachtige prijzen verhuurd.

Overal vreugde en opgewektheid, vreugde over de geliefde Landsvorstin, die zich in den echt begaf met den jongen Prins, dien zij zich koos als levensgezel. Vreugde en opgewektheid omdat zoo heerlijk straalde de zon van een helderblauwen hemel en deze winterochtend werd omgetooverd in een blijden lentedag.

Allengs kwam er groote drukte in de omgeving der Groote Kerk. In rijtuigen en te voet kwamen langzamerhand opzetten degenen, bevoorrecht boven, benijd door duizenden, omdat zij plaats hadden kunnen bekomen ten einde de plechtige huwelijksinzegening bij te wonen. Van de hooge banken aan de zijde der Riviervischmarkt, waar een aantal vertegenwoordigers der pers een uitmuntende zitplaats hadden, leverde de kerkruimte beneden ons tegen halftwaalf een prachtvollen aanblik op. Het gebouw zelf is zeker niet zoo mooi als onze Nieuwe Kerk, maar mij herinnerende den aanblik dien dat gebouw opleverde bij de Inhuldigingsplechtigheid, kwam het mij voor dat de totaalindruk hier in de Groote Kerk machtiger, indrukwekkender was, vermoedelijk doordat geen tribunes tusschen de pilaren waren opgericht en het licht vrij kon instroomen. Overal die schitterende uniformen en galatoiletten der dames.

De versiering van het bedehuis was zeer eenvoudig. Voor en om den predikstoel was een groote ruimte gelaten, waarin de zetels stonden voor 't Vorstelijk Paar, de Koningin-Moeder, de vorstelijke gasten en het gevolg. Links van dit vak de banken voor de leden der diplomatie en hunne dames, alsmede die voor de ministers, de ministers van staat, commissarissen der Koningin in de provinciën; links tegenover den predikstoel de leden der Eerste en Tweede Kamers en overigens, waar 't oog blikte, uniformen van nederlandsche en vreemde officieren en hofdignitarissen en dames in toiletten, die elke beschrijving tarten.

Over dat tooneel vol bonte kleurenpracht goot de zon kwistig haar stralen door de statige boogvensters, als vond zij er behagen in te toonen, hoe groote vreugde zij had over de plechtigheid van dezen dag en dezen stond.

Even na kwartier over twaalf dringt vaag door de dikke muren het gejuich der menigte die buiten staat, in de kerk door. Aller blikken zijn gericht op de blauwe gordijnen met de heraldische leeuwen gesierd.

De hofprediker dr. G. J. van der Flier treedt binnen de afgesloten ruimte en neemt plaats bij het voor hem gereedstaande tafeltje. De menigte verheft zich van haar zitplaatsen. Daar geeft de ceremoniemeester bij het gordijn het teeken. Plechtig klinkt van het a capellakoor onder orgelbegeleiding het zesstemmig lied, woorden uit het boek Ruth, hoofdstuk 1 vs. 16—17, op muziek van Hildach.

De stoet treedt het Godshuis binnen; de Koningin-Moeder aan den arm van den groothertog van Mecklenburg, dan het vorstelijk bruidspaar.

De Koningin zag er bekoorlijk uit in haar bruidstooi: een lichte blos had de jonge wangen gekleurd. Het gelaat van den Prins-Gemaal, die de uniform droeg van schout-bij-nacht met het Grootkruis van den nederlandschen Leeuw, stond ernstig. Het jonge paar hoorde staande het gebed van den geestelijke aan; toen zette het zich neder terwijl de aanwezigen zongen het eerste vers van gezang 224. Dat was een aardig oogenblik, toen de Koningin even den blik sloeg naar Haar Moeder; een vriendelijke glimlach kwam om Haar lippen, gelukkig glansden Haar oogen en de Koningin-Moeder beantwoordde dien glimlach, dien oogopslag even met een knikje, even maar; maar daarin zat op dat oogenblik zeker besloten een bron vol dankbaarheid voor het geluk, thans Haar Dochter beschoren.

Na de korte toespraak van den prediker kwam het diep aangrijpend oogenblik. Hij verzocht het bruidspaar op te staan en den handschoen uit te trekken.

Toen naderden de verloofden tot voor het knielhekje en las dominee Van der Flier de inzegeningsformule voor. De handen in elkaar gedrukt, antwoordden de Prins en de Koningin op zijne vragen met een duidelijk en aangrijpend „ja”. Daarop schoven de echtelieden elkander de huwelijksringen, die op een gouden schaaltje gereed hadden gelegen, aan den vinger, en knielden neder. De geestelijke gaf hun zijn zegen, de gemeente zong hun toe de laatste vier regels van gezang 96. Daarna rezen beiden op. De Prins ontving uit handen van den geestelijke den Bijbel.

Koningin Wilhelmina was thans voor het oog van God de gemalin geworden van Hertog Hendrik van Mecklenburg; het plechtig verbond was gesloten voor God en de wereld.

Wie deze plechtigheid bijwoonden, vergeten haar nooit.

Nog een korte gelukwensch van den prediker, dan het zingen van Psalm 133 vers 3; het uitspreken van den zegen; de plechtigheid is geëindigd.

Het koor heft de hymne van Glück aan; de vorstelijke stoet verlaat de kerk, nadat de Koningin en Haar Gemaal den predikant hartelijk de hand hebben gedrukt.

Het was toen één uur, daar buiten glansde de zon en juichte de menigte haar Koningin en den Prins-Gemaal toe.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Na een paar dagen ongesteldheid te Westpunt nam verleden week Vrijdag de Zeer Eerwaarde Pater A. De Bruijn, Pastoor der St. Petrus-parochie aldaar, hier zijn intrek in het St. Elizabeths-gasthuis. Zijn toestand verergerde echter zoozeer, dat Maandagavond aan ZEerw. de laatste H. Sacramenten moesten worden toegediend. Pastoor De Bruijn lijdt aan hersenvlies-ontsteking en de geneesheeren geven weinig hoop op zijn behoud.

***

Men schrijft ons van Aruba, dat de inwendige versiering van de H. Annakerk te De Noord langzamerhand voltooid wordt. Reeds is in het priesterkoor een sierlijk houten gewelf aangebracht en een nieuwe preekstoel geplaatst. Ook de polychromie van het priesterkoor voldoet goed en maakt een uitstekend geheel met het hoogaltaar, dat reeds vroeger gepolychromeerd werd door de leerlingen van het St. Jozefs-weeshuis te Curaçao. Ook denkt de Zeer Eerwaarde Pater Th. van Sadelhoff, Pastoor der H. Anna-parochie, spoedig te kunnen overgaan tot plaatsing van een toren op het kerkgebouw.

Officieele berichten.

Sinds eenigen tijd worden hier door den Burgerlijken Stand aan de personen, die zich in den echt wenschen te begeven, in plaats van vroegere losse papieren boekjes afgegeven als bewijs dat die personen aan de wettelijke bepalingen voor echtverbintenissen voldaan hebben. Bij de aangifte van geboorte van kinderen moeten die boekjes aan den Burgerlijken Stand worden vertoond om daarin de namen der kinderen te doen inschrijven, zooals ze in de registers van den Burgerlijken Stand worden geboekt.

Deze maatregel moet zeker als een groote verbetering beschouwd worden, wijl daardoor elke vergissing bij de opgaaf van den naam der ouders voorkomen wordt en in de toekomst vele moeilijkheden, die zich thans bij het sluiten van huwelijken voordoen, zullen vermeden worden.

Havennieuws.

In den namiddag van laatstleden Zaterdag is hier komende van Veracruz binnengevallen het duitsche oorlogsschip *Vineta*, kommandant Da Fonseca Wollheim, dat reeds eenigen tijd geleden onze haven bezocht. Bij het binnenstoomen in de haven werd aan boord het *Wilhelmus* gespeeld.

De *Vineta* meet 5885 ton en voert 34 stukken geschut; de état-major bestaat uit 28 officieren en de bemanning telt 444 koppen. Na hier ongeveer 500 ton steenkolen geladen te hebben, is deze kruiser Dinsdag naar Pto. Cabello vertrokken.

**

Donderdagmorgen is hier binnengekomen Hr. Ms. *Zeeland*, die 7 Februari van Vlissingen via Hâvre naar de Antillen is vertrokken. Te Vlissingen moest de *Zeeland* met Hr. Ms. *Noord-Brabant* de terugkomst van den duitschen Keizer uit Engeland afwachten.

---

en vrienden. Ik echter ben alleen, mijn echtgenoot, mijn eenig kind heb ik verloren, en sinds jaren draag ik mijn zware smart in stilte......”

„En omdat ik die smart begreep, weende ik,” antwoordde Charles. „Ik dacht aan het uur van scheiden, dat weldra zal slaan, en waarop ik aan uw liefderijke zorgen zal onttrokken worden. Het deed mij leed, niets te kunnen vergelden voor alles, wat u mij in mijn ziekte bewezen hebt. Hoe gaarne zou ik met u uw leed willen deelen......”

De woorden van den jongen man, opgewonden uitgesproken, maakten diepen indruk op mevrouw Marfeld. Zij nam den jongeling bij de hand. „God zegene u,” zei zij zacht. „Zooals gij moest thans mijn zoon zijn. Gij vergist u echter, indien gij denkt, dat gij mij niets zijt geworden. Charles Bédeau, een zonnestraal hebt gij op mijn levensweg geworpen.”

Hij schudde het hoofd. „Zonnestraal?” herhaalde hij droevig. „Ach, ook mijn leven is zonder vreugde. U sprak van mijn vaderland? Ik heb er geen, door toeval behoor ik tot Frankrijk, niet door geboorte. En vrienden? Ik ben eveneens alleen op de wereld; zij, die ik kinderlijk heb liefgehad, waren mij vreemd.”

„Gij heet Bédeau? vroeg mevrouw Helene plotseling. „Uwe ouders?”

„Ik ken ze niet; de naam, dien ik draag, is die van mijn pleegvader, den sergeant Bédeau. Ik heb lang gemeend, dat ik zijn zoon was, maar hij wilde mijn jeugd niet vergallen, alvorens het noodzakelijk was. Kort vóór zijn dood onthulde hij mij het geheim en deelde mij tegelijk de weinige bijzonderheden mee.”

„Verhaal mij die.” drong mevrouw Helene aan.

„In het jaar 1856 belegerden Franschen en Engelschen als bondgenooten van Turkije, dat zich met Rusland in oorlog bevond, de vesting Sebastopol. Na langen, vreeselijken strijd drongen de Franschen de half verwoeste stad binnen. De vreeselijkste ellende van den oorlog kwam den sergeant Bédeau onder de oogen, toen hij met zijn compagnie de verwoeste straten doortrok. Daar viel zijn oog op een klein kind, dat naast een vrouw halfdood van angst neerlag. De vrouw, die een dienstbode scheen, was door een kogel gedood. Bédeau nam het knaapje tot zich en stelde pogingen in het werk om de afkomst van het kind te vinden, maar tevergeefs. Daarna nam hij den gevonden knaap, dien hij als een geschenk Gods beschouwde, mee naar Frankrijk, zijn vaderland.”

Terwijl de jonge soldaat zijn geschiedenis verhaalde, beefde mevrouw Helene over al haar ledematen. „En verder?” vroeg ze nauw hoorbaar.

„De brave vrouw van Bédeau voedde den verlaten knaap op. Van mijn pleegmoeder uit den Elzas leerde ik de duitsche taal. Zij werd mij lief, de goede vrouw, en ook zij beminde mij, als ware ik haar eigen kind. Maar toen bij het sterfbed van mijn pleegmoeder het geheim werd onthuld, toen werd het mij duidelijk, waarom een niet te stillen begeerte mijn ziel steeds had vervuld, — een begeerte, die onvervuld zal blijven tot aan het graf — de begeerte naar mijn moeder!”

„Neen, neen, uw begeerte is vervuld,” riep mevrouw Helene eensklaps jubelend uit. “God, groote God, is het dan waar? De zoon vindt zijn moeder, de moeder haar zoon terug, en beiden kennen elkaar niet en vermoeden niets! Niet aan het graf verloor ik mijn kind, het licht mijner oogen, maar op den dag der bestorming van Sebastopol verdween mijn lieveling.”

“O God!” De jongeling was voor de voeten van mevrouw Helene gezonken. Twijfel, hoop, angst en blijdschap waren beurtelings op zijn gelaat te lezen.

„Frederik Marfeld, een Duitscher, was uit St. Petersburg, waar hij met de zijnen leefde, naar Sebastopol ontboden, en wij volgden hem. Op den dag der bestorming lag ik zwaar ziek. Toen ik weer uit mijn bewusteloosheid ontwaakte, was de vijand meester van de stad. Mijn echtgenoot was door een bom gedood en mijn zoon spoorloos verdwenen. Sinds dien verschrikkelijken dag is mijn leven eenzaam geworden; rusteloos doolde ik van plaats tot plaats. In deze stille stad hoopte ik rust te vinden. Het was de hand Gods, die mij hierheen leidde. Hij gaf mij hier mijn zoon terug......”

„Heeft uw hand dit kruis, dat Bédeau om den hals van den verlaten knaap vond, het kind omgehangen, dan ben ik uw zoon!” riep Charles. Als een dierbare heilige gedachtenis draag ik het steeds bij mij op de borst.”

In den zonneschijn straalde het gouden kruisje, dat de bevende hand van den jongeling mevrouw Helene voorhield. En zij opende haar armen, boog zich voorover en drukte den jongeling aan haar hart. „Mijn kind, mijn dierbaar kind!”

Slechts een enkel woord was hierop het antwoord: „Moeder!”

Bij het binnenloopen van de haven werd aan boord van de *Zeeland* het *Wien Neerlandsch Bloed* gespeeld, dat door de kapel van het garnizoen beantwoord werd.

***

Gisteren is met de *Prins Willem V* van den *K. W. I. M.* van hier vertrokken de Heer J. F. Dörr en familie, Oud–Administrateur van de Handel- en Industrie–Maatschappij "Curaçao" alhier.

***

De *Gouverneur Van den Brandhof* vertrekt aanstaanden Donderdag 's morgens omstreeks zeven uur naar de eilanden St. Martin N.G., St. Eustatius en Saba.

Posterij.

De met den nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Woensdag den 13n. dezer om 5 uur des namiddags gesloten.

***

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Miguel Bethencourt, Rachel Bale, R. Bergter & Co., John H. Brown c/o Phosphate Manure Co. Aruba, Sofia Crast, Luis F. Calvani, H. Dubbelman, M. D. C. Henriquez, Nana Haseth, Fracinet Huiman, Señora Joserimo, Helina Laba, J. di Majo, To The Manager Courant, Ramon Alvarez, Smeele, Louisa Sigeler, W. v. d. Giessen.

Aangeteekende stukken:

Samuel Correa, Morris E. Curiel, Agustin Diaz B., Carlos August Herzteld, Rev. Brother Maxentius, J. Miertons. Carlos Perret.

Leger.

De kapt. F. H. Boissevain, van het 5e reg. inf. te Amersfoort, is bestemd om gedetacheerd te worden bij de landmacht in West-Indië.

— De kapiteins der inf. J. A. A. Lodewijks en A. W. Noorduyn keeren in Mei van hun detacheering in West-Indië naar Nederland terug.

— Maandagavond hadden de troepen van het garnizoen alhier nachtelijk verdienst. De troepen trokken onder bevel van den kapitein-commandant 's avonds ten tien ure uit en keerden ongeveer half drie in de kazerne terug. Een groote menigte menschen in rijtuigen en te voet vergezelden de soldaten op hun nachtelijken tocht.

Liefdadigheid.

Op initiatief van ZHEG. de Gouverneur der kolonie heeft zich hier een commissie gevormd, bestaande uit de Heeren Leon V. Leyba, M. J. Selhorst, M. S. L. Maduro, J. P. Eskildsen, J. B. Van der Linde Schotborgh, G. A. C. Heldewier Vignon en H. Statius Muller tot het inzamelen van liefdegiften voor de arme bevolking der buitendistricten, waar, ten gevolge van de langdurige droogte, groote armoede heerscht.

Laatstleden Donderdag hebben deze Heeren met hun loffelijken arbeid een begin gemaakt.

Dankbetuiging.

Met de laatste hollandsche mail ontvingen wij in dank uit Suriname het keurig bewerkte feestnummer van het katholieke blad *De Surinamer*, uitgegeven ter gelegenheid van het huwelijksfeest van H. M. de Koningin.

— Gisteren werden wij door den waarnemenden Secretaris van het „Geschied-, Taal-, Land- en Volkenkundig Genootschap" vereerd met de toezending van een exemplaar van het "Vierde Jaarlijksch Verslag."

De volgende week hopen wij meer uitvoerig op dit verslag terug te komen.

Het gedicht van Jean Rameau.

De parijsche *New York Herald* had Jean Rameau's gedicht op onze Koningin, waarvan de Heer S. C. Henriquez ons hier een hollandsche vertaling schonk, zoo mooi gevonden, dat ze het vertaald wenschte te zien. Vertaald ook in het duitsch en het hollandsch. Daar loofde ze prijzen voor uit. Het blad geeft twee engelsche, eene duitsche en eene nederlandsche vertaling, als de best geoordeelde. De nederlandsche vertaling, waarop een prijs van 250 gulden stond, is van den heer P. A. M. Boele van Hensbroek te 's-Gravenhage.

Venezuela.

Den 26sten Februari is door de Asamblea Constituyente te Caracas een besluit genomen, waarbij Generaal Castro belast is met de waarneming van het Presidentschap der Republiek tot Februari 1902.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Buenos resultados.—En obsequio á la verdad—escribe desde Villa de Cura el Dr. Amando de Morades—me es grato participar á ustedes que he usado en mi práctica la Emulsión de Scott de aceite de hígado de bacalao con hipofosfitos de cal y de sosa, y he obtenido siempre buenos resultados en todos los casos en que está indicada la medicacion reconstituyente.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND

Rome.— Luidens een telegram uit Keulen aan de *Germania* heeft Mgr. Anzer aan den procurator van Tsingtau gemeld, dat een deel der missionarissen naar hunne missiën kunnen terugkeeren. De mandarijnen moeten vooraf verzekerd hebben, dat hun de noodige bescherming verleend wordt.

Ook heeft de Vice-Koning beloofd, dat het geschil van schadeloosstelling wegens den roof en de verwoesting van den eigendom der Christenen langs bevredigenden weg wordt opgelost.

Frankrijk. — Er heerscht vreugde in de ministerieele kringen, dat nu reeds na zeven zittingen en trots het hardnekkige verzet van Frankrijk's Katholieken, vijf artikelen van het veel besproken ontwerp tegen de Congregaties zijn aangenomen.

Dat ontwerp is het troetelkindje van Waldeck-Rousseau, en ook mannen als een Trouillot en Viviani blijven het koesteren en verplegen.

't Zal niet lang meer duren, volgens de regeeringsgezinde pers, of artikel 14, het beruchte, komt aan de orde.

Ook is dan aan de beurt een amendement, strekkende om aan de vijftigjarige leden van ontbonden Congregaties eene lijfrente te verleenen en verder grijsaards, kinderen en zieken, die door ontbinding dier Congregaties hulpeloos achterblijven, van staatswege te verplegen, zoo geestelijk als lichamelijk.

Een vergulde pil, om de bitterheid van het artikel, zoo mogelijk, weg te nemen.

Maar de Katholieken zullen er niet van gediend zijn.

Teekenend is, dat de ministerieële pers de benaming Katholieken heeft opgeruimd en nog slechts spreekt van "vijanden der republiek" en "bestrijders van het ontwerp."

En nog teekenender, dat zij de fransche natie erop wijst, hoe het reeds paalvast staat, dat de liefdadigheidsinstellingen onder het nieuwe regiem eene ongekende vlucht gaan nemen en dat Frankrijk dus opperbest de Dominicanen, Franciscanen en verdere "handlangers van Rome" missen kan. Arm, diepgezonken Frankrijk!

Engeland. — „Een donkere toestand"......Deze woorden plaatst de militaire medewerker van de *Westm. Gazette* boven een artikel over den oorlog in Zuid-Afrika. Zijn voorspelling, dat de beteekenis van den inval der Boeren in de Kaapkolonie gering zou blijken, en dat de strijd weldra ten einde wezen zou, is gebleken valsch te zijn. Krachtiger en met meer vastberadenheid dan ooit staan de Boeren in het veld, besloten om den strijd voort te zetten tot het einde toe. Alles wat de engelsche generaals hebben gepoogd en aangegeven als „onfeilbare middelen" om den oorlog te doen eindigen, is mislukt. En het is thans dwaasheid op vrede te hopen, zoolang de commando's, die in het veld zijn, niet zijn vernietigd, en de Boeren niet zijn gedood of gevangen genomen.

Zoowel ten Zuiden van de Oranjerivier als ten Noorden ervan schijnen de engelsche colonnes met lamheid geslagen te zijn, en het wordt steeds moeilijker om zich een oordeel te vormen over den toestand, en over wat er aan hapert, door de geheimzinnigheid die zoowel lord Kitchener als het departement van oorlog bewaren.

En wat uit particuliere brieven blijkt, spelt weinig goeds, is niet geruststellend. De toestand in de kolonie is veel ernstiger dan men in Engeland vermoedt; op enkele mijlen van Kaapstad worden engelsche troepen beschoten, engelsche treinen aangehouden; de kolonisten helpen de Boeren met paarden en ammunitie, vaak zelfs met nog krachtiger medewerking; zij houden de Boerencommandanten volkomen op de hoogte van de bewegingen der engelsche colonnes; en het wordt steeds moeilijker den weg naar Pretoria open te houden......

De militaire toestand, zoo besluit de *Westm. Gazette*, is zorgwekkend; ons leger in Engeland is samengesteld uit kinderen en invaliden; wij hebben geen reserves; het indische leger is veel zwakker dan het zou mogen zijn; de militie-bataljons hebben geen officieren; en daar het vooruitzicht bestaat om opnieuw naar Zuid-Afrika te worden gezonden, nemen tal van militie-troepen dagelijks hun ontslag.

„In één woord: Het britsche leger is vermorst in dezen oorlog, zoodat er bijna niets meer van is overgebleven".

Deze bekentenis van een „militairen medewerker" geeft te denken.

—Een merkwaardig stuk is te Londen gepubliceerd. Het officieële blad, de *London Gazette*, bevat nm. de oorlogstelegrammen van lord Roberts van 6 Febr. tot 15 Nov. 1900.

Lord Roberts zegt, dat hij bij zijn komst in Zuid-Afrika geen georganiseerden transportdienst vond. De eerste zorg van hem en Kitchener was, den transportdienst te organiseeren.

Buller telegrafeerde hem op 6 Febr., dat een oprukken naar Ladysmith 3000 man zou kosten en het succes twijfelachtig zou zijn. Roberts antwoordde, dat hij Ladysmith moest ontzetten, zelfs al zou het zooveel soldaten kosten, als hij vreesde.

Den 9 Febr. seinde Buller, dat de operatie niet te doen was zonder versterkingen.

Met betrekking tot het gevangen nemen van verspreide engelsche troepenafdeelingen, zegt lord Roberts, dat de mogelijkheid van zulke rampen te voorzien was, daar voor de inneming van Pretoria het bezet houden van den spoorweg met voldoende strijdmacht onmogelijk was, zonder den opmarsch van de hoofdmacht te verzwakken.

De laatste depêche zegt, dat hoe groot de gebezigde macht ook was, zij te zamen nog te klein was voor het werk, dat van haar geëischt werd. Hij geeft dan cijfers om de ontzachelijke uitgestrektheid van de bezette oppervlakte aan te toonen. Het verbreken van den eed door burgers, die zich hadden overgegeven, schrijft Roberts toe aan de afwezigheid van bescherming door de engelsche troepen, en aan pressie, uitgeoefend door de Boerencommandanten.

Bemoedigend is dit stuk zeker niet voor de Engelschen. Als Roberts' macht, volgens zijn eigen bekentenis, reeds te zwak was, hoe moet het dan gaan met Kitchener's gedecimeerde troepen!

Aan Roberts komt de lof toe, dat hij een eerlijke, rechtvaardige verklaring heeft gegeven van het breken van den afgedwongen onzijdigheidseed door de Boeren.

—De *Catholic Times* schrijft:

„De vastelandspers, die tijdens deze dagen van rouw even hartelijk jegens den koning en het koninklijk huis is geweest als de engelsche bladen, heeft verschillende onderstellingen geuit over de godsdienstige gevoelens der Koningin op het einde haars levens. Er zijn er, die zeggen dat de aanwezigheid van een kruisbeeld in de sterfka-

mer niet strookte met de gebruiken der Anglikaansche kerk. De *Corriere della Sera*, een italiaansch blad, gaat zelfs zoover, te beweren dat H. M. heimelijk katholiek was geworden.

„Er is, meenen wij, te dezer zake geen grond voor twijfel. Het schijnt volkomen vast te staan, dat de moeder van koningin Victoria, de hertogin van Kent, katholiek stierf, maar koningin Victoria heeft altijd bekend gestaan als een ijverig lidmaat der Anglicaansche kerk.

„De brief, dien kardinaal Vaughan uit Rome schreef, en die door een deel der engelsche dagbladpers is afgedrukt, heeft sommige dwalingen, welke door dezelfde pers verspreid waren, weggenomen.

„Men heeft gemeld, dat Requiem-Missen voor de zielerust der Koningin zullen worden opgedragen. De protestantsche bladen wisten niet, dat de H. Mis niet kan worden opgedragen voor iemand, die niet in erkende gemeenschap met de Katholieke Kerk leeft. Deze regel laat geen uitzondering toe, voor souvereinen evenmin als voor gewone geloovigen.'

Portugal.—Omtrent de zaak van den nederlandschen consul Pott verneemt men, dat op de nota, die de nederlandsche regeering aan de portugeesche had gericht, een antwoord ingekomen was, waarbij de portugeesche minister van buitenlandsche zaken verklaarde, nimmer de bedoeling te hebben gehad, om door de intrekking van het exequatur van den consul te Lorenço-Marquez op eenigerlei wijze onaangenaam te zijn aan Nederland, waarmede Portugal steeds de meest vriendschappelijke betrekkingen wenschte te onderhouden.

Toen de graaf de Sélir zich na zijn terugkomst bij den minister van Buitenlandsche Zaken te 's Gravenhage aanmeldde, heeft deze hem medegedeeld, dat, ofschoon de minister zich niet in alle opzichten kon vereenigen met datgene wat door de portugeesche regeering ter verdediging harer handelingen was aangevoerd, hij toch de goede gezindheid der portugeesche regeering tegenover Nederland waardeerde en, het belang eener vriendschappelijke verhouding tusschen de beide landen erkennende, bereid was de gedachtenwisseling niet verder voort te zetten en het gerezen incident geëindigd te verklaren. Hij verbond hieraan echter eene uitdrukkelijke voorwaarde, dat namelijk de heer Pott naar zijn woonplaats te Lorenço Marquez zou kunnen terugkeeren, en hij daar van de zijde der portugeesche regeering ongestoord de volle bescherming zou genieten, waarop een Nederlander in de portugeesche koloniën recht heeft.

Deze toezegging is daarop door de portugeesche regeering gegeven.

De nederlandsche gezant, de heer Van Weede, is reeds naar Lissabon vertrokken.

Uit het bovenstaande is niet op te maken of de heer Pott als onze consul terugkeert, d. w. z. of de portugeesche regeering het exequatur heeft ingetrokken. En daarop komt het toch aan.

China.—Naar aanleiding van het tractaat, tusschen Rusland en China tot stand gekomen, wordt beweerd, dat sedert December 1899, Rusland met de emirs van Boekhare en van Khiva verdragen gesloten heeft waarin bepaald wordt, dat zij Rusland gewapenderhand zullen bijstaan indien het in Centraal-Azië in oorlog komt met een of andere mogendheid, terwijl Perzië zich verbindt neutraal te blijven, maar zoo noodig toestemming zal geven tot het doorvoeren van russische troepen over zijn gebied. Deze tractaten hebben natuurlijk geen ander doel dan Rusland's opdringen naar Engelsch-Indië te vergemakkelijken.

Transvaal.—Zekere Jan Theron, een van de vredesboden van Kitchener, is te Bloemfontein teruggekeerd van een vergeefsche zending naar Petrusburg. Aan het niet erg duidelijk verslag van zijn wedervaren, dat een berichtgever van Reuter geeft, is het volgende ontleend. Toen Theron te Aasvogelkop was aangekomen, zond hij een boodschap aan veldkornet Grobelaar waarbij hij hem om een onderhoud vroeg. Grobelaar en twee andere Boeren kwamen daarop bij hem. Theron zeide hun dat hij met commandant van den Berg spreken wilde over de vredesbeweging. Grobelaar en zijn metgezellen antwoordden dadelijk dat van hun kant de eenige aannemelijke voorwaarden zouden moeten berusten op de erkenning van de onafhankelijkheid van beide republieken. Daarop gaf Theron te verstaan dat hij dan niet verder hoefde te gaan, omdat Lord Kitchener vast besloten was die niet toe te staan. Grobelaar weigerde echter Theron zoo maar te laten vertrekken, omdat hij zonder vergunning binnen de liniën van de Boeren was gekomen en proclamaties van Kitchener in den Vrijstaat verspreid had. Maar een raad van onderzoek sprak hem op beide punten vrij en gaf hem vergunning om op parool in Petrusburg rond te loopen. Theron is echter eerst te Bloemfontein terug kunnen keeren toen een sterke engelsche kolonne uit Koffijfontein het dorp bezette en de Boeren waren afgetrokken. Toen hij hoorde hoe de Wet Kitchener's vredeboden had behandeld, verklaarde hij niet geweten te hebben dat zijn zending zoo gevaarlijk was. De Boeren te Petrusburg hadden volgens hem voorraden noch kleeren en leefden van buit.

—De vervolging van Botha en de Wet is wederom mislukt. De eerste ontkwam in de richting van Komati-poort met 5000 man. De Wet trok bij Colesberg de Oranje-Rivier over en bevindt zich thans met Steyn en 2000 man in Oranje-Vrijstaat.

—Uit de *Truth* nemen wij het volgende over van een brief van een kapitein in een der eerste cavalerie-regimenten.

„Gij vraagt mij vaak, wanneer zal de oorlog voorbij zijn? Daar kan ik op antwoorden:

Er is niet de minste kans dat de oorlog zal eindigen en zij, die zeggen, dat de oorlog zoo goed als over is, zijn menschen, die niet weten waarover zij spreken.

Sedert einde Juli zijn wij voortdurend achteruit gegaan. Geen woord in de telegrammen onzer generaals is ooit waar, en geen van hen zal de waarheid bekend doen worden, als hij er iets aan doen kan. Wij kunnen de Burgers niet door honger tot onderwerping brengen in geen zeven jaar. Wij zullen nooit hun ammunitie opmaken, en zij zullen zich nooit overgeven.

Dat zijn geen uitspraken, die populair zullen zijn, wel? Maar zij zijn waar. Neem de pogingen om ze uit te hongeren. Men seint over niets dan over het veroveren van vee, schapen, enz. Welk een grap! General French verovert 20,000 stuks vee. Maar generaal French weet voor den......niet, wat hij daarmee doen moet, dus stuurt hij ze weer het land in. Generaal Barton komt voorbij en pikt er weer 10,000 van in, en een tweede telegram wordt gezonden, en zoo gaat dat door. Ik zou elken dag met mijn escadron kunnen uitrukken en binnen enkele mijlen bijv. 2000 stuks vee en 8000 schapen kunnen veroveren. Gedurende ons eindelooze getrek zijn wij door tienduizenden schapen heengegaan. Het is doodeenvoudig onmogelijk zulk een groot land van vee te ontblooten.

En de inlanders maken, dat het onmogelijk is alle mielies te vernietigen. (De honderdduizenden inlanders kunnen niet van hun voedsel beroofd worden). Er zijn duizenden tonnen mielies over het land verspreid. De vijand heeft niet alleen geen gebrek aan voedsel, maar de meesten van hen leven beter dan zij ooit vroeger deden, en betalen er niet voor.

Ammunitie. Zij gebruiken weinig tegenwoordig, daar zij nooit vechten, wanneer zulks vermeden kan worden. Zij hebben genoeg begraven, en wanneer zij meer noodig hebben, veroveren zij even een post of wat en hebben weer geweren en een paar duizend patronen. Gedurende de laatste paar dagen veroverden zij de Wetsdorp en een paar convooien bij Rustenburg. Dat geeft hun weer genoeg voor een paar maanden. Kanonnen hebben ze niet noodig. En wat overgeven betreft, daar bestaat niet de minste kans op. Waarom zouden zij? Zij weten precies alles wat overal gebeurt en zijn overtuigd, dat zij het land zullen heroveren."

De schrijver beweert verder, dat er bij lange niet genoeg troepen in Zuid-Afrika zijn, van de 250 á 300,000 man die overgezonden zijn, zijn hoogstens nog maar 160,000 beschikbaar.' Er zijn 50,000 man bereden troepen op zijn allerminst noodig.